

“Enthousiasme is het enige dat ze me niet moesten leren”

GRIMBERGEN – *‘Ik ben echt wel heel fier dat ik werd gekozen tot beste speelster van het jaar. Een fijn gevoel,’ vindt de 21-jarige Freya Aelbrecht. Vorig jaar nog ‘belofte van het jaar’ en nu ‘speelster van het jaar’. Een evolutie zoals ook de volleyloopbaan van de Limburgse verliep: steeds in stijgende lijn. En het einde is nog niet in zicht, want droomde ze in Salons De Romrée niet luidop van een profcarrière na het volgende seizoen als ze haar studies ‘bachelor lichamelijke opvoeding’ achter de rug heeft.*

Verwachtte Freya zich echter aan de uitverkiezing dit seizoen?

“Heel dikwijls is de prestatie in een bekerfinale bij de vrouwen bepalend voor de uitverkiezing en dit jaar speelde ik zeker geen bovenste beste finale. In de tiebreak scoorde ik misschien enkele belangrijke punten, maar er waren speelsters die beter waren die dag. Els Vandesteene speelde b.v. een heel sterke bekerfinale. En dan was er ook nog onze ex-ploeggenote Yana De Leeuw, die bijzonder veel ervaring heeft en die er mee voor zorgde dat ze Oostende naar de play-offs loodste.”

Waarom denk je dat de meesten toch voor jou kozen?

“Ik heb wel het ganse seizoen op een vrij stabiel hoog niveau gespeeld. Misschien met minder pieken dan tijdens de voorbije jaren. Misschien kwam ik ook aanvallend iets minder uit de verf, maar mijn prestaties bleven op een sterk niveau.

Ik stond in de basis bij alle Europese bekermatchen en dit jaar was eigenlijk de bevestiging van hetgeen ik de voorbije jaren op technisch en tactisch had bijgeleerd. Omdat ik van zo ver kwam, moest ik nog heel wat bijleren,

vooral op technisch en tactisch vlak. En die progressie gedurende de voorbije twee jaren, was misschien opvallender dan mijn huidige stabiele prestaties.”

Je hebt eigenlijk niet de weg gevolgd langs de topsportschool in Vilvoorde?

“Nee. Ik ben pas met volleyballen begonnen toen ik twaalf jaar was. Dat gebeurde in mijn woonplaats bij VC Zutendaal. Dan speelde ik nog drie jaar bij Tivola Riemst, mijn eerste jaar in eredivisie bij Datovoc Tongeren en toen ik achttien geworden was, kwam ik bij Asterix Kieldrecht terecht.”

Hoe kwam een Limburgse bij een Oost-Vlaamse ploeg terecht?

“Een goede vriend van Gert Vande Broek had hem gezegd dat hij mij eens moest contacteren, want dat ik een potentiële speelster voor Kieldrecht was. Ik had met Tongeren de Supercup gewonnen tegen hen en ook in de competitiewedstrijden te-

gen Kieldrecht deed ik het niet slecht. Ik beseftte dat er nog veel werk aan de winkel was. Maar het feit dat ik mijn studies in Leuven kon combineren met het nieuwe project van Asterix en de Kieldrechtse trainingen in Leuven maakte de zaken natuurlijk gemakkelijker. Ik kon bovendien net auto rijden en dus konden we al eens beurtelings met enkele andere speelsters de trip naar Beveren of Kieldrecht maken. Ik heb me de overstap nog niet beklagd."

Een gemakkelijke vraag: jouw ambities op korte termijn?

"Een eerste doelstelling blijft natuurlijk het behalen van een nieuwe titel. En dan wordt het deze zomer een voorbereiding op de deelname aan de Universiade in China. Dat is wel iets waar we naar uitkijken, want daar zullen we toch wel erg sterke deelnemers bekampen."

Je wil nog een jaartje langer bij Kieldrecht blijven?

"Ik zou hier nog eens één superjaar willen meemaken met Kieldrecht. Met een paar prijzen en met hopelijk een succesvolle Europese campagne."

Jullie speelden dit jaar Europees tegen de Russische topploeg Ekaterinenburg, jullie wonnen zelfs thuis, maar wat kwam je nog te kort tegen de ploeg die de Final Four haalde?

"Wij hadden de heenmatch met 3-2 gewonnen, maar toen speelde Ekaterinenburg niet helemaal met haar beste ploeg. In Rusland waren we een tijdje onder de indruk van hun A-team, maar in de 'golden set' waren we er terug, we bleven gelijk tot zo'n 12-12 en verloren dan. Ginder winnen, zou wel helemaal een stunt geweest zijn. Ons grootste tekort was een gebrek aan gestalte. Ik ben 'slechts' 1m85, weet je? Die meisjes zijn allemaal minstens 1m90 groot. En het was ook niet

"Misschien bots ik op een bepaald moment wel tegen mijn plafond"

zo dat die Russinnen snel speelden – Gent speelt stukken sneller – maar ze sloegen de ballen gewoon over ons blok. Ze hadden onze organisatie ook

goed ontleed en ze beschikten over meer ervaring met vrouwen van 25 jaar of meer."

Nochtans speelde je een uitstekende campagne met de nationale vrouwenploeg op het EK in Polen.

"Maar daar was ik ook omringd door schitterende speelsters, die me steeds met raad en daad bijstonden. Ik moest aan niks anders denken dan aan mijn eigen manier van spelen. Frauke Dirickx is een superspeelster op de spelverdeling, terwijl ik ook veel dankte aan andere ervaren topspeelsters zoals Virginie De Carne, Liesbet Vindevoghel en Marta Szczygielska. Maar als zij niet meer meedoen, ben ik bijna één van de oudsten en ik ben nog maar net 21 jaar."

Wat is dan jouw ambitie op langere termijn?

"Mocht ik kunnen terugblikken op een carrière als Frauke Dirickx of Virginie De Carne, dan zou dat wel héél mooi zijn. We moeten natuurlijk ook realistisch blijven, want misschien bots ik op een bepaald moment wel tegen mijn plafond. Maar ik kan er toch alleen maar van dromen en hard werken om er te geraken. Ik speel zo graag volley, dat ik er dan ook veel voor over heb om er zo ver mogelijk in te eindigen. Met de nationale ploeg streven wij naar een deelname aan de

Olympische Spelen, aan de komende wereldkampioenschappen en zeker op de komende EK's moeten we vertegenwoordigd zijn. Zo simpel ligt dat. De kwaliteit is er zeker voor aanwezig."

Je krijgt wel stilaan meer concurrentie van o.a. een aantal ploeggenoten.

"Met Laura Heyrman klikt het wel en zij heeft op jeugdige leeftijd het voordeel dat ze na de topsportschool al veel verder stond op technisch gebied dan ikzelf. Zij moest veel minder bijleren dan ik op die leeftijd. Ik kan gewoon heel hard mijn best doen en met concurrentie kan ik best leven."

Eén van jouw opvallendste eigenschappen is ook het enthousiasme waarmee je op het terrein staat, juicht om elk punt als was het een formidabele actie, het publiek en jouw eigen ploeggenoten aanpoort om de tegenstander nog verder kopje onder te duwen. Doe je dat bewust of had je dat altijd al?

"Ik heb heel veel moeten leren in het volleybal, maar het enige wat niemand me moest aanleren, was dat enthousiasme. Heb ik altijd gehad. Volley blijft voor mij dan ook een heel plezierig spelletje en daarin geef ik alles wat ik kan."

Tekst: Marcel Coppens
Foto's: Bart Vandenbroucke